15/10/2019

“Έζησα τις αστραπές των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος”

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

“Η ζωή μου όλη, από τα παιδικά μου χρόνια, υπήρξε και υπάρχει μια διαρκής Πεντηκοστή, αφού μέσα στο Σώμα του Χριστού και πάντοτε σε σχέση με τους αδελφούς μου, πολλές φορές έζησα -ζήσαμε, κατ᾽ ακρίβεια- την ευλογία από τις αστραπές και τούς κεραυνούς των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος” δήλωσε μεταξύ άλλων στον χειροτονητήριο λόγο του ο Αρχιγραμματέας της Ιεράς Συνόδου, Επίσκοπος Ωρεών κ. Φιλόθεος.

Ο ΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΕΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΩΡΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΟΥ

Μακαριώτατε πάτερ καί δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι πατέρες,

Ἡ παροῦσα ὥρα τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας μου ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ γιά μένα μιά ἀκόμη προσωπική πείρα της ἐπεμβάσεως τοῦ Ἁγίου Θεοῦ στή ζωή μου καί μιά ἀκόμη ἐπιβεβαίωση ὅτι ὄντως «ἡ δύναμίς (Του) ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται (Β΄ Κορ. 12, 9).

Ὁμολογῶ τίς σωτηριώδεις ἐπεμβάσεις τοῦ Κυρίου μας ἀπό τά παιδικά μου χρόνια μέχρι καί σήμερα, τίς ὁποῖες ἀποδίδω ὅλες, ὄχι στήν δική μου ἀξία, ἀλλά στήν δική Του πατρική συγκατάβαση καί στόν ἀνεξάντλητο πλοῦτο τῆς Χάριτός Του, τόν ὁποῖον ἁπλόχερα κληροδοτεῖ σέ ὅποιον ἀγωνίζεται νά ζεῖ μέσα στό Σῶμα Του, τήν Ἁγία Ἐκκλησία καί ἀπό αὐτή τή σχέση νά λαμβάνει δῶρα, χαρίσματα, τήν ἴδια τή ζωή.

Ὁμολογῶ ὅτι ἀπό αὐτή τή σχέση μέ τήν Ἐκκλησία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, στήν ὁποία χάριτι Θεοῦ ὅλοι γεννηθήκαμε καί ἀνατρεφόμαστε κοινωνοῦντες ἀλλήλοις ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, ἡ ζωή μου ὅλη, ἀπό τά παιδικά μου χρόνια, ὑπῆρξε καί ὑπάρχει μιά διαρκής Πεντηκοστή, ἀφοῦ μέσα στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί πάντοτε σέ σχέση με τούς ἀδελφούς μου, πολλές φορές ἔζησα -ζήσαμε, κατ᾽ ἀκρίβεια- τήν εὐλογία ἀπό τίς ἀστραπές καί τούς κεραυνούς τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: στίς Λειτουργίες καί στά Μυστήρια, πού κατά τήν τόσο συγκλονιστική ἔκφραση τοῦ Ἁγίου Νικολάου Καβάσιλα εἶναι «οἱ θύρες τῆς ἀκτίστου Θείας Χάριτος», στίς Ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας, στήν ψαλτική, στίς συζητήσεις καί συναναστροφές, στή μελέτη, στά ποιμαντικά καθήκοντα καί στήν ἐκκλησιαστική διοίκηση, ἀλλά καί στίς στιγμές μέ τούς φίλους τίς τόσο πολύτιμες, στό γέλιο, στή χαρά, στό τραγούδι καί στό παιχνίδι, ὅπως καί στήν ἐπαφή μέ τή φυσική δημιουργία, ἀλλά καί στίς ὧρες τίς δύσκολες τοῦ πόνου καί τῆς ἀσθένειας, ἀκόμη καί στίς στιγμές τοῦ πλεονασμοῦ τῆς ἁμαρτίας -καί τῆς μοναξιᾶς καί ἀκοινωνησίας πού ἐκείνη προξενεῖ-, ὅπου, ὅμως, ὑπερπερισσεύει ἡ πάντοτε ἐπανορθωτική Χάρις τοῦ Θεοῦ (Ρωμ. 5, 20), σέ κάθε τι, μικρό ἤ μεγάλο, εὐχάριστο ἤ δυσάρεστο, πού ἡ πρόνοια καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐπέτρεψε νά ζήσω.

Ὁμολογῶ ὅτι σ᾽ αὐτά καί σέ πολλά περισσότερα πού δέν γίνεται ν᾽ ἀναφερθοῦν τώρα, στά ἁπλά πράγματα τῆς καθημερινότητος, ἔζησα καί ζῶ τά ἀληθινά καί τά σπουδαῖα τῆς σχέσης μου μέ τό Θεό καί τούς ἀδελφούς μου, ἔστω κι ἄν ἡ ἀδυναμία μου ἡ προσωπική μ᾽ ἔκανε καί μέ κάνει πολλές φορές, νά χάνω τά ἁπλά καί νά καταγίνομαι μέ περιττές λεπτομέρειες, παραμένοντας ἐγκλωβισμένος στήν ψευδῆ αἴσθηση τῆς αὐτάρκειας καί στήν ἀπαίτηση γιά αὐτοζωή, ἀπό τά ὁποῖα, Χάριτι Θεοῦ, ὄχι ὁ ἑαυτός μου, ἀλλά ἡ ἀγάπη τῶν πατέρων καί ἀδελφῶν μου πολλές φορές μέ λύτρωσε καί μέ «ἐξήγαγε εἰς ἀναψυχήν» (Ψαλμ. 65, 11).

Ὅλα τά παραπάνω δεχθεῖτε τα, σᾶς παρακαλῶ, ὡς προέκταση τῆς Ὁμολογίας ἑνός ὑποψηφίου Ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται νά παραμένει πιστός, ἔστω κι ἄν ἁμαρτάνει, νά μήν ἐγκαταλείπει τόν ἀγῶνα, ἔστω κι ἄν αἰσθάνεται ὅτι πολλές φορές οἱ δυνάμεις του τόν ἐγκαταλείπουν.

Μ᾽ αὐτά τά βιώματα πορεύομαι σήμερα πρός τό Θυσιαστήριο, γιά νά μέ προχειρίσει ἡ Θεία Χάρις, διά τῶν τιμίων Χειρῶν Σας, Μακαριώτατε, καί τῶν περί Ὑμᾶς Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, στήν ἐπισκοπική διακονία.

Σᾶς εὐχαριστῶ, Μακαριώτατε, διότι μέ πολλή πατρική ἀγάπη ἐπιβλέψατε στήν ἀναξιότητά μου καί μέ θεωρήσατε ἱκανό πολλῶν καί μεγάλων δωρεῶν στήν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας. Μέ πατρική ἀγάπη μέ καλέσατε στήν Ἱερά Σύνοδο, διορίζοντάς με ἀρχικά Γραμματέα στή Συνοδική Ἐπιτροπή Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως, στή συνέχεια Γραμματέα – Πρακτικογράφο τοῦ ἱεροῦ Συνοδικοῦ σώματος καί κατόπιν ἀναθέτοντάς μου τήν πρωτεύθυνη θέση τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μέ ὅσα αὐτές οἱ διακονίες συνεπάγονται καλά καί ἀγαθά.

Ἡ ἀγάπη αὐτή, ὅμως, ὑπέρ ἐκ περισσοῦ ἐκδηλώθηκε στήν πρό ἡμερῶν συνελθοῦσα σεπτή Ἱεραρχία, ὅταν μέ προτείνατε ὡς Βοηθό Ἐπίσκοπό Σας στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν, ζητῶντας νά συμμεριστῶ, μαζί μέ τούς ἄλλους Βοηθούς Ἐπισκόπους Σας καί τόν σύλλογο τους Πρεσβυτερίου, τήν ποιμαντική εὐθύνη τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Αὐτή ἡ ἐμπιστοσύνη μέ τήν ὁποία μέ περιβάλλετε, καί γιά τήν ὁποία θά Σᾶς εἶμαι διά βίου εὐγνώμων, ἀντιλαμβάνομαι ὅτι συνεπάγεται τεράστια εὐθύνη γιατί εἶναι πολύ μεγάλη, καί γι᾽ αὐτό ἀπό καρδίας Σᾶς εὐχαριστῶ, ἐνῶ ταυτόχρονα Σᾶς διαβεβαιώνω ὅτι θά ἀγωνιστῶ μέ ὅλες τίς δυνάμεις μου, κυρίως, ὅμως, στηριζόμενος στή Χάρη τοῦ Θεοῦ, νά παραμείνω πιστός καί φρόνιμος οἰκονόμος ἔναντι Ὑμῶν, τοῦ πατρός καί Ἀρχιεπισκόπου μου καί νά μή σταθῶ ἀχάριστος ἔναντι τῶν θείων Δωρεῶν, οἱ ὁποῖες δι᾽ Ὑμῶν καί τῆς περί τήν Ὑμετέρα

Μακαριότητα σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τελεσιουργοῦνται ὑπό τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, στήν ἐλαχιστότητά μου.

Σᾶς διαβεβαιώνω, ἀκόμη, ὅτι θά προσπαθήσω ὥστε, κατά τό δικό Σας πρότυπο, ἡ Ἁγία Τράπεζα καί τό Συνοδικό διακόνημα νά εὑρίσκονται σέ μία συνεχῆ κατάσταση διαλόγου καί ἀντιδόσεως χαρισμάτων.

Εὐχαριστῶ ὅλους τούς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς, μέλη τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιατί στήν πρόταση τοῦ Μακαριωτάτου ἔδωσαν τό σύμψηφό τους καί μέ προσφέρουν σήμερα στό χορό τῶν Ἐπισκόπων, διαβεβαιώνοντάς τους ὅτι θά παραμένω πιστός σέ κάθε τι πού μπορεῖ νά ὑπηρετήσει τόν συνοδικό θεσμό καί τά δίκαια τῆς Ἐκκλησίας.

Στρέφομαι μέ βαθύτατο σεβασμό πρός τό μαρτυρικό Φανάρι, τήν Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί τήν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα, τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη μας κ. Βαρθολομαῖο, τόν Ὁποῖον ἐκ καρδίας θερμότατα εὐχαριστῶ γιά τήν πολλαπλῶς ἐκδηλωθεῖσα πάλαι τε καί ἐπ᾽ ἐσχάτων ἀγάπη Του πρός τήν εὐτέλειά μου, κραταιά ἔνδειξη τῆς ὁποίας εἶναι καί ἡ σημερινή παρουσία τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ὑπογραμματέως τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κ. Γρηγορίου.

Ἕνα «εὐχαριστῶ» εἶναι μικρό πρός τόν σεπτό Γέροντά μου, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χαλκίδος κ. Χρυσόστομο. Μικρό ἀλλά καί τόσο οὐσιαστικό, ἐκφραστικό τῆς ἀγάπης τοῦ γιοῦ πρός τόν πατέρα του, πού τοῦ χάρισε καί τοῦ χαρίζει ἀγαθά, μά κυρίως ζωή καί περίσσευμα ζωῆς.

Αἰσθάνομαι, ὅμως, χρέος ὀφειλῆς νά ἀναφερθῶ ἰδιαιτέρως καί σέ πρόσωπα Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι μέ εὐεργέτησαν πολυμερῶς καί πολυτρόπως, ἰδίως κατά τό διάστημα τῆς διακονίας μου στήν Ἱερά Σύνοδο, ὁπότε καί εἶχα τήν εὐλογία τῆς συνεργασίας μαζί τους. Εὐχαριστῶ τόν πρύτανη τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας Μητροπολίτη Καρυστίας καί Σκύρου κ. Σεραφείμ, τόν Μητροπολίτη Κορίνθου κ. Διονύσιο μέ τόν ὁποῖο συνδέθηκα μέ ἀκατάλυτους δεσμούς ἀπό τά παιδικά μου χρόνια καί πολλαπλῶς μέ εὐεργέτησε καί εὐεργετεῖ, τούς Μητροπολίτες Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεο, Καισαριανῆς κ. Δανιήλ, Ὕδρας κ. Ἐφραίμ, Σύρου κ. Δωρόθεο, Μεσογαίας κ. Νικόλαο, Πατρῶν κ. Χρυσόστομο, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο, Τριφυλίας κ. Χρυσόστομο, Ἰλίου κ. Ἀθηναγόρα, Περιστερίου κ. Κλήμη, Φθιώτιδος κ. Συμεών, Λαρίσης κ. Ἱερώνυμο, Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννη, Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελο, καθώς καί τούς νεοχειροτονηθέντες πατέρες καί ἀδελφούς Καλαβρύτων κ. Ἱερώνυμο καί Λήμνου κ. Ἱερόθεο, ὅπως καί τόν Μητροπολίτη Ἀρκαλοχωρίου κ. Ἀνδρέα, Ἱεράρχη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καί σεβαστό μου Καθηγητή στίς μεταπτυχιακές σπουδές στό Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο

Θεσσαλονίκης, πού μέ συγκινεῖ πολύ μέ τήν σημερινή παρουσία του.

Μνημονεύω ἀξιοχρέως τόν ἀοίδιμο Μητροπολίτη Χαλκίδος κυρό Χρυσόστομο τόν Α΄, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδειξε πολλή ἀγάπη, μέ προχείρησε Ἀναγνώστη καί στό πρόσωπό του ἀντίκρυσα πρώτη φορά Ἐπίσκοπο στή ζωή μου καί γι᾽ αὐτό ὁ Τίμιος Σταυρός πού φέρω στό στῆθος μου, ὅπως καί τό ἱερό Ἐγκόλπιο, τό ὁποῖο θά μοῦ φορέσετε στή Χειροτονία, Μακαριώτατε, τά ὁποῖα σ᾽ Ἐκεῖνον ἀνήκουν, ἀποτελοῦν ξεχωριστή εὐλογία γιά μένα. Ἄς ἔχω τήν ἁγία εὐχή Του.

Ὁμοίως μνημονεύω, τόσο τόν ἀοίδιμο Μητροπολίτη Σισανίου καί Σιατίστης κυρό Παῦλο, τόν ὁποῖο γνώρισα μικρό παιδάκι σέ δύσκολες οἰκογενειακές στιγμές, ὅσο καί τόν μακαριστό Μητροπολίτη Ἰωαννίνων κυρό Θεόκλητο, πού «μυστικῷ τῷ τρόπῳ» μέ οἰκοδόμησε πνευματικά, καί ἐξακολουθεῖ νά μέ οἰκοδομεῖ μέσα ἀπό τούς δικούς του ἀνθρώπους, ὄντας βέβαιος ὅτι ἀμφότεροι συγχαίρουν τούτη τήν ὥρα ἀπό τή ἀντίπερα ὄχθη τῆς ζωῆς, τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Τούς σεβαστούς πατέρες καί ἐκλεκτούς Συνοδικούς Γραμματεῖς ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ γιά τήν συναντίληψη, τήν ἀγάπη καί τήν πρόθυμη συνδιακονία μας στά Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἐπιτρέψτε μου νά εὐχηθῶ, ὥστε νά δώσει σύντομα ὁ Θεός κατά τήν καρδία ἑνός ἑκάστου, ὅπως εὐχαριστῶ καί ὅλους τούς ἐργαζομένους σέ ὅλες τίς Συνοδικές Ὑπηρεσίες γιά τήν ἄψογη συνεργασία μας.

Τούς ἀδελφούς καί συλλειτουργούς Ἱερεῖς καί Διακόνους, τούς μοναχούς καί τίς μοναχές τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, Ἱστιαίας καί Βορείων Σποράδων μέ πολλή συγκίνηση εὐχαριστῶ γιά τήν κοινή συνοδοιπορία καί ἀδελφοσύνη στό πνευματικό γεώργιο τῆς κατά τόν Εὔριπον Ἐκκλησίας. Ἡ ὥρα δέν ἐπιτρέπει ἄλλες ξεχωριστές ἀναφορές, παρά μόνον στούς ἐπί κεφαλῆς τῶν πατέρων, ἐκλεκτούς καί πολυσεβάστους αὐταδέλφους Ἀρχιμ. Νικόδημο καί Ἀρχιμ. Νικηφόρο Εὐσταθίου, Πρωτοσύγκελλο καί Γενικό Ἀρχιερατικό Ἐπίτροπο, ἀντιστοίχως, τοῦ Γεροντός μας κ. Χρυσοστόμου, μέ τούς ὁποίους μοιραστήκαμε κοινές ἀγωνίες, κοινούς προβληματισμούς καί κυρίως συνδεθήκαμε μέ δεσμούς διά βίου ἀγάπης. Ἰδιαιτέρως ἡ εὐρύχωρη καρδιά τοῦ ἀδελφοῦ μου π. Νικοδήμου ὑπῆρξε πολλές φορές γιά μένα «οἰκία, ἱμάτιον, τροφή»... ὅ,τι θέλησα καί ὅ,τι ζήτησα.

Γιά τήν μητέρα μου Παρασκευή ὅ,τι καί ἄν πῶ εἶναι λίγο. Κάνω τόν λόγο προσευχή καί δέομαι διά παντός γιά ἐκείνη, ὅπως καί γιά τόν ἀοίδιμο πατέρα μου Δημήτριο, ἀλλά καί γιά ὅλους τούς κατά σάρκα συγγενεῖς μου, ζῶντες καί κεκοιμημένους.

Μνημονεύω μέ αἰσθήματα εὐχαριστίας καί ὅλους τούς κατά καιρούς δασκάλους καί Καθηγητές μου, οἱ ὁποῖοι κατέβαλαν κόπους γιά μένα, ἐνῶ ταυτόχρονα εὐχαριστῶ καί τόν πιστό λαό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, πλησίον τῶν

ὁποίων μαθήτευσα μέσα ἀπό τό μοίρασμα τῆς χαρᾶς καί τοῦ πόνου στό «κοινόν» τῆς ζωῆς καί γεύθηκα τήν εὐλογία τῆς ὡριμότητος, πού ἔρχεται μέσα ἀπό τήν κοινωνία καί τή σχέση.

Εἶναι κι ἄλλοι... καί λίγοι... καί πολλοί... κι ἀμέτρητοι... καθένας καί καθεμιά πού δέν μνημονεύω εἰς ἐπήκοον, ἀλλά μυστικῶς, σάν τά λόγια τῆς ἀγάπης πού πολλές φορές δέν λέγονται μέ τά χείλη, ἀλλά βλέπονται στά μάτια καί κρατιοῦνται στήν καρδιά καί γίνονται ἀναφορά εὐχαριστίας καί προσευχῆς ἐνώπιον Ἐκείνου πού ξέρει... γιατί μόνο Ἐκεῖνος ξέρει, ἀληθινά ἀγαπᾶ καί προσφέρει καί προσφέρεται γιά χάρη ὅλων...

Μακαριώτατε,

Ἀποκαλύπτομαι ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τῆς Χάριτος. Ὁ «ἐτάζων καρδίας καί νεφρούς» ἑνός ἑκάστου Κύριος γνωρίζει καί βλέπει ποιός εἶμαι. Παρακαλῶ νά εὔχεσθε ὥστε, μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Γοργοεπηκόου Θεοτόκου καί τῶν προστατῶν μου Ἁγίων, Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις, Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, Δαυΐδ τοῦ Γέροντος, Ἰακώβου τοῦ νέου καί Φιλοθέου τοῦ πρεσβυτέρου, νά δίδω πάντοτε θέσιν τῇ Θείᾳ Χάριτι καί νά παραμένω ἐν ἐγρηγόρσει στήν ἀφοσίωση καί τή λατρεία τοῦ ζῶντος Θεοῦ καί στήν διακονία τοῦ πιστοῦ λαοῦ Του.

«Καιρός τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ»!

Δέσποτα ἅγιε εὐλόγησον!